

prihrumel z gorkega bo juga,
divjal čez plodno bo ravan,
ki tvoja jo napaja struga —
gorje, da daleč ni ta dan!
Nad tabo jasen bo oblok,
krog tebe pa svinčena toča,
in dež krvav in solz potok,
in blisk in grom — oh, bitva vroča!
Tod sekla bridka bodo jekla,
in ti mi boš krvava tekla:
kri naša te pojila bo,
sovražna te kalila bo!

Takrat se spomni, bistra Soča,
kar gorko ti srce naroča:
kar bode shranjenih vodá
v oblakih tvojega neba,
kar vode v tvojih bo planinah,
kar bode v cvetnih je ravninah,
tačas prodrvi vse na dan,
narasti, vzkípi v tok strašan!
Ne stiskaj v meje se bregov,
srdita čez branove stopi
ter tujce, zemlje -lačne, vtopi
na dno razpenjenih valov!

Simon Gregorčič.

To veličastno pesem je priobčil „goriški slavček“ Simon Gregorčič leta 1879. v listu „Zvon“, ki ga je pisatelj Josip Stritar izdajal na Dunaju. — O čemer govori ta proroška pesem, se sedaj uresničuje. — Prijatelj Simonu Gregorčiču je bil tudi Franc Levec, ki danes govori o njem „Zvonček“. — O Simonu Gregorčiču je pisal naš list že l. 1904. na str. 280. — 282.

Jelša.

Zopet loza zeleni.
Hej, kako je s tabo, jelša?
— Meni dobro se godi.
A ko hladen vetrič veje?
— Suknjo zéleno imam.
A ko temna noč nastane?
— Travam bajke šepetam.
A ko žgoče solnce sije?
— Pod menoj je hladen vir.
A ko tresejo te vetri?
— Klanjam se jim venomer.
A ko pada nate slana?
— Takrat malo potrpim,
A ko snežec te pokrije?
— Takrat pa lepo zaspim.

Drago Širok.